

Phần 9

Chương 25

Lưu luyến lấy chiếc khăn tuyết xuống, tâm trạng ta cực tốt, dịu dàng ngoảnh đầu qua: “Thánh quân, hay là theo ta vào nhà ngồi nghỉ chút nhé?”

Ta tội nghiệp hẳn chịu nổi khổ hứng gió đêm, nên quyết định ban phát lòng nhân từ, hoàn toàn không so đo hành vi quái dị thiếu chừng mực vừa rồi của hẳn - có phải muốn cột nhà hay không? Có phải có ý nghĩ không an phận với vẻ ngoài động lòng người, xuất trần thoát tục của ta hay không?

Chậc, thôi vậy, nếu hẳn đã tặng cho ta một thứ quý giá vạn năm khó gặp, thì bị hẳn sờ một chút cũng chẳng mất miếng thịt nào. Buồn nôn á, nhịn thành quen rồi, ta cũng lười nghĩ ngợi, Giang Đậu ta chính là một người rộng lượng cởi mở khó ai vượt qua trong Tam giới như thế đấy.

Thiên Thanh nhìn ta trầm mặc, rõ ràng đứng rất gần, nhưng trong mắt hẳn lại giăng đầy sương mù của núi non trùng điệp, như thể cách mấy đời bãi bể nương dâu.

“Lúc này đêm đã khuya, ta và ngươi ở trong cốc một mình, chẳng lẽ Giang Đậu tiên tử không biết, cái gì gọi là tình ngay lý gian sao?”

Khi lên tiếng lần nữa, giọng của hẳn đã trở lại với vẻ lạnh lùng xưa cũ.

“A, phải?” Ta giật mình ngược nhìn trắng sáng trên bầu trời, to tròn vành vạnh, quả nhiên là đêm tối gió to.

Nhớ lại mới đây thôi, Nhị Lang Thần cũng cảm rằm ta không có tâm phòng bị nam nữ, bây giờ Thiên Thanh cũng nói y chang thế, xem ra đúng là ta hơi thiếu sót thật rồi.

Do đó ta ôm theo áy náy vái chào Thiên Thanh thật sâu, nói với giọng muôn phần kính cẩn: “Thánh quân, đường về Thương Nam ở hướng Đông, hoan nghênh ngài lần sau hạ cố đến chơi hàn xá, trước khi tới ngài hãy phát một thiệp mời, để tiểu tiên trai giới ba ngày, tắm rửa thay y phục, cung nghênh hậu giá.”

Dứt lời bèn nhét khăn tuyết vào trong lòng, cười tí mắt đi tới trước - đời này ta không cho phép ai nhúng chàm nó nữa.

“Chậm đã.”

Vừa mới vượt qua cái bóng xanh kia, thì lại bị kêu dừng.

Dừng chân lại, ta kinh ngạc ngoái đầu nhìn Thiên Thanh, thấy sắc mặt hẳn tối tăm, môi mím chặt, như đang cố sức đè nén thứ gì.

“Thánh quân, có phải ngài không tìm được đâu là hướng Đông không?” Ta bưng tỉnh, thân thiện giải mở khó khăn cho hẳn: “Hướng Đông, chính là ra khỏi

cửa queo trái - trên Bắc dưới Nam, trái Tây phải Đông.” Trước đây ta cũng không biết đâu, may mà có Thiên Giáng giải thích cho.

Chân mày Thiên Thanh càng xoắn chặt hơn, lồng ngực hơi phập phồng, cổ họng phát ra tiếng “Ừ”.

Ta kinh ngạc nhìn hấn, chợt cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cũng vô thức nuốt nước miếng theo.

“Ta có hơi choáng đầu, sợ là cả ngày hôm nay đứng canh trước miệng cốc nên nhiễm phong hàn.”

Thật lâu sau, giọng Thiên Thanh mới vẳng tới theo gió, chẳng hiểu sao lại có vẻ buồn buồn.

“Thánh quân có bị nặng lắm không?” Ta vừa hoảng vừa sợ - trước giờ bệnh phong hàn ta chỉ mới thấy trong tiểu thuyết của loài người, chứ chưa nghe nói thần tiên cũng mắc chứng bệnh này, chẳng lẽ ta lại gây ra tai họa gì sao?

“Khụ khụ!” Thiên Thanh không đáp lời ta, chỉ lấy nắm tay che miệng, ho khan một tiếng.

Trái tim mềm mại của ta thoát cái nhảy tót lên cổ họng - Bò Đề lão tổ ơi, sống tròn năm trăm tuổi, tới tận bây giờ ta cũng chưa từng nghe nói Thánh quân Thương Nam bị bệnh lần nào! Vậy mà, vậy mà bây giờ hấn lại bị ho!

“Thánh quân, ngài đau ở đâu? Khó chịu ở đâu? Có muốn ta xoa cho ngài bớt đau không?”

Ta hốt hoảng, bỏ nhào qua diu Thiên Thanh đứng vững, con ngươi như thủy tinh đảo tròn từ trên xuống dưới người hấn.

Thiên Thanh rũ mí mắt xuống, không nói không rằng, mang tai ửng lên màu đỏ như son.

Ta sợ triệu chứng này là do nhiệt độc xâm nhập, bèn đưa tay vỗ tới tấp: “Thánh quân, chỗ này của ngài đỏ quá! Có phải bị trúng độc không vậy?”

“Khụ khụ!” Thiên Thanh ho sù sụ thêm hai tiếng nữa, lúc này mới khàn khàn nói: “Ngươi diu ta đi tìm nơi nghỉ ngơi một lát, ta muốn vận công bức hàn độc ra.”

Ta nhận được chỉ thị tối cao của lãnh đạo, nào còn để tâm tới khoảng cách nam nữ, tình ngay lý gian gì nữa, vội vàng diu Thiên Thanh vào trong cái ổ nhỏ của mình.

“Thánh quân, mời ngài ngồi.”

Ta vỗ vỗ cái đệm bông trên ghế bát tiên, cười cười kéo ghế tới trước mặt Thiên Thanh.

Thiên Thanh liếc nhìn ta từ trên xuống dưới một hồi, hoàn toàn không có ý muốn ngồi xuống.

Ta rất ức chế, ta biết hẳn chê cái ghế này chưa đủ cao quý, chê cơ sở vật chất trong căn phòng này chưa đủ trang nhã, nhưng chẳng phải đại gia muốn tìm một chỗ ngồi nghỉ sao? Không lẽ còn muốn ta đòi hết đồ dùng thành mới tinh cho người à?

“Khụ khụ!” Thiên Thanh lại khụ thêm mấy tiếng, hẳn đứng ngạo nghễ dưới ánh trăng, lưng đĩnh đạc, trông như một con hạc thanh khiết cao quý.

“Thánh quân, ngài đi theo ta.”

Hung hăng cắn răng, ta kéo tay áo Thiên Thanh bước vào phòng ngủ, cố sức đẩy cửa phòng ra.

Cửa kêu lên kèn kẹt rồi mở rộng ra, phơi bày căn phòng đậm chất đậu đũa đỏ.

“Thánh quân, ở đây là chăn màn gối nệm tốt nhất của tiểu tiên...” Ta giữ chăn nệm bằng tơ lụa trên giường ra, rồi kê thêm vài chiếc gối tựa vừa to vừa mềm.

Toàn bộ vải vóc trong căn phòng này đều do Giang Đậu Hồng tiên tử đây tự tay dệt ra. Tự nhuộm chё, tự cắt may, dùng hầu hết toàn bộ thời gian rảnh, cặm cùi từng đường kim mũi chỉ để may chúng thành các loại đồ dệt - gối đầu, đệm tựa, khăn trải giường, màn che... Từ không tới có, từ ít tới nhiều, tồn tròn năm trăm năm của ta! Chưa một ai có thể chạm vào những thứ này, ta tuyệt đối không cho phép, bởi vì đồ mà Giang Đậu ta may không phải hạng xoàng, mà là tâm huyết và nghệ thuật.

“Thánh quân, ngài có muốn nằm lên thử không?” Ta quay người nhìn về phía Thiên Thanh, lão đảo muốn ngã, lả chã chực khóc.

Nghĩ tới những món bảo bối này sắp bị tên xấu trai tuyệt thế nằm lên, trong lòng ta xót xa tận cùng - làm một tiên tử có khí phách, ta thật lòng khó thể chấp nhận nỗi hiện thực có một đồng bần dán lên cái giường cung của mình!

Như hiểu thấu được nỗi khổ tâm của ta, Thiên Thanh trầm mặc chốc lát rồi nói: “Không cần, sao ta có thể chiếm giường của người được.”

Nói rồi quay lưng về lại căn phòng khách nhỏ đơn sơ.

Cửa sổ ở phòng ngoài chưa đóng kín, gió đêm quá lớn, thổi tay áo hẳn bay bay, thân hình càng toát ra vẻ gầy yếu.

“Khụ khụ!” Hẳn lại ho khan hai tiếng.

“Thánh quân!” Ta ma xui quỷ khiến thế nào lại gọi giật hẳn lại.

Hẳn ngoái đầu nhìn ta, dưới ánh sáng chập choạng, đường nét bên sườn mặt ánh lên như điêu khắc.

Chúng sinh đều bình đẳng, chúng ta không thể nào kỳ thị người xấu xí. Ta mặc niệm trong lòng câu này, dần nén tất cả âm ức và không cam, sau đó dang

cánh tay thân ái ra với hắn: “Thánh quân một ngày chưa khỏi bệnh, tiểu tiên sẽ một ngày không thể ngủ yên, xin Thánh quân chịu thiệt thòi qua đây nghỉ tạm đi.”

Thiên Thanh chần chừ một lúc, rồi thật sự xoay người vòng lại, ngồi thẳng lên chiếc giường khắc hoa mảnh mai của ta.

Kêu kẹt! Chiếc giường cứng của ta kêu lên kháng nghị, thật đáng thương biết bao.

“Thánh quân, ngài lạnh không?” Ta nhớ lại cách trị phong hàn trong tiểu thuyết của loài người, bèn vén chăn đắp từng lớp một lên người Thiên Thanh.

Thiên Thanh không trả lời, chỉ tựa người lên đầu giường, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Ta không chắc hắn có thấy dễ chịu hay chưa, thấp thòm đứng canh bên giường, chờ sai bảo bất cứ lúc nào.

“... Đau đầu.”

Thiên Thanh đột nhiên rên khẽ một tiếng, giữa đôi mày nặn ra một rãnh sâu.

Ta lập tức đặt tay lên trán hắn, quả nhiên cảm giác được nhiệt độ bỏng rát.

Chẳng phải trong tiểu thuyết nói triệu chứng “Sốt cao” sao?

Trong những cuốn tiểu thuyết đó nói rằng, có rất nhiều người sẽ chết trong trạng thái sốt cao, bệnh này có thể nói là nguy hiểm khó lường, lẽ nào thủ tịch GODFIVE sẽ xảy ra chuyện ngay tại nhà ta sao? Vậy ta còn không bị tập đoàn hâm mộ hắn chém chết tan xác sao?

Ta cuống cuống, nhớ tới chiếc khăn tuyết có tác dụng kỳ diệu giúp trấn tĩnh, quyết định móc nó ra, niệm một bí quyết, rồi khẩn cấp đắp lên đầu Thiên Thanh.

Mắt nhìn hơi nước bốc lên trong không khí, sau khi chiếc khăn tuyết hơi đổi từ màu trắng tinh sang màu tro ảm đạm, rồi cuộc nhiệt độ trên trán Thiên Thanh cũng thấp xuống.

Ta thở phào một hơi, rồi lại thở dài một hơi nảo nuốt.

Khăn tuyết này bị tiên hỏa của Thánh quân đốt nóng, sợ là cần tới nước hàn đàm ngàn năm để bảo dưỡng lại rồi. Không biết có thể lấy lại vẻ đẹp ban đầu hay không đây? Ta xót của tới nỗi gan cũng run run.

Đang ám ức trề môi, thì thấy Thiên Thanh đã tỉnh lại từ lúc nào không hay, mở to đôi mắt thâm thúy nhìn ta trầm ngâm.

“Thánh quân, ngài tỉnh rồi à.” Ta nhanh chóng nặn ra một nụ cười, thể hiện bản thân vui mừng khôn xiết vì thấy lãnh đạo khỏe lại.

“Chiếc khăn này...” Thiên Thanh lấy chiếc khăn tuyết xuống, cúi đầu quan sát kỹ, thần sắc khó suy ra được điều gì.

“Cháy hư rồi... coi như...” Ta méo miệng, nén nước mắt đang ằng ặng trong hốc mắt, cố không bật khóc: “Tiểu tiên... tuyệt đối sẽ không yêu cầu... Thánh quân bồi... bồi thường...”

Ăn năn vì không nên chọc vào vị tôn đại phật này, ta khó cầm lòng nổi, lập tức có một dịch thể ươn ướt lã “Tách” xuống chần trải giường, nhuộm ra một đóa hoa mai đỏ sậm.

Thiên Thanh thấy bộ dạng ta như vậy, nét mặt hình như không đành lòng.

Ta cup đầu nhìn chiếc khăn tuyết mới đỏ đã hóa thành xám vàng, nước mắt lại trào ra như mưa to tầm tã, rơi xuống ào ào.

“Hôm nay ngươi để ta ngủ chung trên giường của ngươi.”

Thiên Thanh bỗng nhiên quay mặt đi, giọng yếu ớt.

“Ừ.” Ta quẹt nước mắt lung tung, nghĩ bụng chờ ngươi vừa đi ta sẽ tức tốc giặt sạch bóng chần đệm, sau đó đưa qua chỗ Phương chủ để tỷ ấy ngủ mấy đêm, tiêu độc xông hương sạch sẽ.

“Chiếc khăn ngươi quý nhất, không nỡ cho ai chạm vào cũng lấy ra cho ta dùng.”

Giọng hần thấp đi đôi chút, lông mi dài khép lại, che đậy tất cả rồi rắm.

“Ừ.” Ta không biết hần muốn nói cái gì, không hiểu sao hần lại cố sức tránh ánh mắt của ta.

Như biết ta đang nghĩ gì, Thiên Thanh chợt xoay người lại, ngẩng đầu nhìn thẳng vào ta, hai mắt sáng rực như ban ngày.

“Đậu nhi, tâm tư của ngươi...” Bàn tay hần đang nắm tay ta đột lên nóng bỏng, hết như một chiếc bàn ủi, ủi bỏng người: “Ta biết!”

Không thể nào?! Thiên Thanh biết tâm tư của ta?!

Ta nhất thời hoa dung thất sắc.

Lẽ nào bụng bí trăm đường đủ kiểu, vẫn bị hần nhìn thấy bức tranh trong nhà xí sao?! Lẽ nào hần đã biết, trong lòng ta trai xấu xếp hạng quán quân Tam giới chính là hần sao?!

“Thánh quân! Ngài hãy nghe ta nói!” Một đòn sấm sét bổ thẳng xuống đầu, tay chân ta bủn rủn, tháo mồ hôi lạnh toàn thân, quýnh quáng cầm ngược lại tay Thiên Thanh phân trần: “Toàn bộ đều có lý do, ta thật sự không cố ý mạo phạm ngài đâu...”

Nhưng Thiên Thanh lại lấy tay chặn đứng một tràng thao thao bất tuyệt bên dưới của ta.

“Ta biết, ta biết tất cả.”

Giọng của hần mệt mỏi, phiền muộn, còn mang theo tia phức tạp khó nói rõ.

Ta giùng giàng muốn nói tiếp, lại bị Thiên Thanh ấn chặt vào lòng, dường như muốn khảm vào tận xương tủy, ôm siết tới không còn kẽ hở.

“Ta sẽ không truy cứu.” Hấn dùng cằm xoa xoa đỉnh đầu ta, từng ly từng tý, nhẹ nhàng vuốt ve tóc ta: “Vốn dĩ không mạo phạm, vì sao phải truy cứu? Được rồi, được rồi.”

Ồ, hấn không truy cứu? Hấn không trách ta chê hấn xấu?

Ta mừng tới nỗi quên cả phản kháng, vui vẻ khắp khởi nằm ngoan trong ngực hấn, nghĩ bụng, hi hi, ngoài một thanh Thượng Phương Bảo kiếm ra, ta lại tìm được một bộ Hoàng Mã Quái⁽¹⁾.

Càng nghĩ càng phấn khởi, càng nghĩ càng thích chí, ta dứt khoát lấy tay che miệng cười trộm.

Thiên Thanh thấy mặt mày ta cong cong, cũng không dần được cong khoe miệng theo.

“Đêm nay đi đâu, ta cũng không truy cứu nữa.” Chỉ nghe hấn thở dài một hơi thật thấp, dường như có hơi tức giận, cũng như thể không biết làm sao: “Sau này không được bướng bỉnh như vậy nữa, chưa báo một tiếng đã tự tiện ra khỏi cốc đi chơi.”

Lời lẽ tuy có ý trách móc, nhưng giọng điệu lại hết sức dịu dàng.

Báo cáo? Ta có hơi lơ ngơ, trong Phương Thảo môn chưa từng quy định ra ngoài phải báo cáo, ở đây cũng đâu phải học viện quân đội gì đâu.

“Sau này mỗi ngày phải dẫn Pháp Lang đến Thương Nam chặn thả đúng giờ, không được đào ngũ trốn việc nữa.” Hấn kề lên trán ta, mỗi chữ nói ra, hơi thở ấm áp lại thổi tới, làm da đầu ta ngứa ngáy tê dại: “Ngày nào ta cũng sẽ chuẩn bị mật hoa Linh Tiêu ngon nhất để chờ ngươi.”

“Hả?” Ta bị hù cho giật thót, kêu to ai oán: “Thánh quân tha mạng, ta không muốn đi ngang qua cửa Nam Thiên đâu! Ta sợ!”

Ánh mắt Thiên Thanh thoát cái tối sầm, sau đó lấy lại trong sáng ngay lập tức.

“Đừng sợ, sau này ngày nào ta cũng sẽ chờ trước cửa Nam Thiên, đích thân đón ngươi tới Thương Nam.”

Trên mặt hấn là vẻ kiên định tuyệt đối, hoàn toàn không cho ai cơ hội phản bác hay khước từ.

Ghi chú:

1. Quan phục thời Thanh.

Chương 26

Sớm hôm sau thức dậy, ta vẫn đang nằm trên ngực Thiên Thanh, tay bị hấn siết thật chặt.

Tôi qua chẳng biết hấn phát bệnh thần kinh gì, khăng khăng nói không khử được hàn độc, thân thể rét run, phải tựa vào ta mới ấm được một ít. Ta nể tình hấn không tính toán chuyện ta dùng tranh của hấn để trấn yên trừ tà, nên buộc lòng phải cắn răng chiều ý hấn. Ta xin thề, hôm nay nhất định phải đến chỗ Thái Thượng Lão Quân mua ngay cái lò sưởi, có tam vị chân hỏa đốt nóng, đừng nói phong hàn trần gian, không chừng tới hầm băng còn có thể nướng chảy.

Ta muốn rút tay khỏi tay Thiên Thanh, ai ngờ vừa nhích khẽ đã đánh thức hấn.

“Người tỉnh rồi à.” Hấn nhìn ta, ánh mắt còn hơi mê man, miệng lại cười sáng lạn hết như mặt trời mới mọc.

“Ừ.” Ta nhìn hấn cảnh giác, chẳng biết chuyện gì có thể khiến hấn vui tới nỗi này.

Hấn thấy ta trừng mắt nhìn hấn chòng chọc thì thấp giọng cười, đưa tay xoa gò má ta, vuốt ve nhẹ nhẹ: “Ngủ ngon không?”

Ta định nói ngủ không ngon, khổ nỗi hôm qua ta bị một luồng linh khí mạnh mẽ ám áp vờn quanh, muốn ngủ mất ngon cũng không được, đành phải tiếc nuôi gật đầu: “Ngon.”

Thiên Thanh không nói thêm gì nữa, chỉ tiếp tục cười đoan trang với ta, cứ như ta là miếng bánh ngon lành, hấn đang muốn cấp tốc ngón sạch một hơi.

“Tôi qua Thánh quân ngủ ngon không?” Ta sợ bị hấn cắn, nên nhanh mồm phá vỡ yên tĩnh.

“Ngon.” Nụ cười trên mặt Thiên Thanh lại đậm nét thêm: “Làm sao Đậu nhi biết muốn đẩy lùi phong hàn phải đắp khăn tuyết?”

“Là đọc thấy trong tiểu thuyết.” Được khen thưởng làm ta vô cùng phồng mũi, lập tức rung đùi đắc ý khoe khoang: “Trong tiểu thuyết của người phạm có rất nhiều thứ thú vị.”

“Đúng vậy sao?” Thiên Thanh vén lọn tóc bên má ta ra sau tai, vẻ mặt ôn hòa: “Hay là sau này Đậu nhi đến Thương Nam, đọc cho ta nghe một chút nhé?”

Ta vừa nghe có thể chây lười quang minh chính đại, lập tức hớn hờ nhảy cẫng lên: “Cung kính không bằng tuân mệnh!”

Vừa nhắc tới chuyện này, ta chợt nhớ tới cuốn tiểu thuyết lấy từ chỗ tiên quân áo xám, nhanh nhẩu móc ra từ trong tay áo.

“Thánh quân, ngài sửa sang lại quần áo đi, ta đi đọc thử quyển sách này.”

Đến cùng là cốt truyện gì lại khiến tiên quân áo xám thở than như vậy chứ? Ta chạy đến bên cửa sổ nơi có ánh mặt trời, gấp rút lật xem.

Thiên Thanh thấy ta tung tăng vui vẻ thì cười cười không nói nữa, ngồi dậy nạp tức tĩnh tọa.

Bầu không khí trong phòng nhất thời chìm vào âm áp hài hòa, ngay cả sông băng trên đỉnh Côn Luân cũng có thể bị loại bình lặng âm áp này làm tan chảy.

Quyển tiểu thuyết mà tiên quân áo xám thích tới nỗi không nỡ bỏ xuống có tên là “Phi Hồ ngoại truyện”, ta lướt sơ qua nội dung, thì ra là chuyện kể về một đại hiệp mới bước chân vào giang hồ, bên trong còn xen thêm chút tình tiết yêu đương.

Chả có gì đặc biệt, ta chép miệng.

Tiên tay lật lật, chợt thấy một trang được đánh dấu bằng đường kẻ đỏ, trên đó viết một bài tình ca lộ liễu trần trụi, hoàn toàn không có lấy một chút phong nhã hàm súc nào. Không ngờ tiên quân áo xám lại có sở thích đặc biệt như vậy, ta nhin không nổi bật cười khúc khích.

“Có gì buồn cười sao?” Thiên Thanh nghe động tĩnh bèn ngược mắt nhìn ta, từ khóe mắt tới đuôi mày đều ướp đầy gió xuân.

“Thánh quân, để ta đọc cho ngài nghe nhé.”

Ta nín cười, đặt trang sách dưới ánh mặt trời rục rỡ, ráng hết sức mô phỏng lại giọng yếu điệu của tiểu cô nương:

Tiểu muội tử chờ tình lang

Tấm lòng chờ đợi chứa chan ân tình

Chàng ơi, chớ phụ cô mình

Gặp nhau hãy giữ ân tình cho nhau

Rủi mai nước chảy xuôi cầu

Tấm lòng canh cánh, nỗi sầu khôn khuây.⁽¹⁾

Dứt lời bèn đắc ý liếc qua Thiên Thanh.

Thiên Thanh thấy ta nhìn hấn thì mỉm cười đáp lại.

Lòng ta càng được đà nhảy nhót, đọc tiếp một đoạn được đánh dấu bằng đường kẻ đỏ.

“... Giọng trầm khàn, như khóc như than, chuyện đã cách bao năm, giờ đây là ai hát. Trần gian có tình si, hận này liên quan gì phong nguyệt. Hồ Phi cầm đao trong tay thật lâu, trên phong nhận phản chiếu hào quang ngũ sắc, chẳng biết từ khi nào, đã loan ra hai giọt nước đọng... Ngửa đầu nhìn về phía chân trời đen đúa, cặp mắt to sáng rục rục như sao băng, rõ ràng Trình Linh Tố đã nằm lạng

im trong bóng tối, nhưng như cảm giác được ánh trăng của nhân gian, trong mắt dâng lên màn mưa bụi mênh mông, hàng mi dài từ từ khép lại, mà hai hàng thanh lệ, đã rơi lã chã.”

Tâm trạng phấn chấn của ta dần ảm đạm lại.

Sao lại viết đoạn này buồn đến vậy chứ? Hồ Phi và Trình Linh Tố, không nghĩ cũng biết đây là nhân vật trong tiểu thuyết, nhưng tại sao Hồ Phi phải rơi lệ lã chã?

Ta thấy đoạn này đúng là khó nghĩ.

Sau đó còn một đoạn đánh dấu nữa, cũng là một vạch đỏ au dữ tợn, hết như vết thương năm xưa bị nứt ra, vết máu dây loang lổ, nhìn mà giật mình.

Ta bắt giác nâng sách lên thật cao, hướng về ánh nắng mặt trời, giọng vừa nhẹ vừa nhanh, đọc lên một câu được vạch bằng màu mực đậm...

“Khi nàng còn sống, ta không đối xử tốt với nàng, ngày ngày khắc khoải nhớ mong một cô nương khác.

Đến khi ta muốn đối xử tốt với nàng, thì... thì... nàng đã chết.”

Làn gió phất qua đôi má, đưa theo mùi hoa diu diu trang nhã, khóm hoa tú cầu nở rộ đầu cành, chim khách và hoàng oanh đậu trên cành hót líu lo, phong cảnh ngoài phòng ảm áp hiền hòa như thế.

Trong phòng bỗng lắng lại, ngập trong hư vô kỳ ảo, chỉ còn tiếng ngân ngọt ngào của âm cuối.

Ta vô thức nhìn thoáng qua Thiên Thanh, thấy hấn đã quay mặt đi từ bao giờ.

Từ góc độ này, ta chỉ có thể nhìn thấy mái tóc dài đen nhánh như nước, gáy cổ trắng trẻo cao cao, và bờ vai hơi có vẻ cứng đờ của hấn. Có lẽ vừa rồi quay quá sức, nên trên cổ hấn lúc này gồ lên vài đường gân xanh, lồng ngực cũng nhấp nhô lên xuống, như thể hít thở không thông. Trong căn phòng ngập màu đỏ tươi kiêu diễm, chẳng hiểu sao bóng lưng màu xanh lại tỏa ra ý lạnh, như ánh trăng mờ trước đêm mưa, lại như một giọt sương trong vắt thấm trên mặt giấy, chẳng mấy chốc sẽ bốc hơi.

Cảnh tượng này rõ là quái dị, ta thậm chí khó hiểu trong lòng, nghĩ bụng có nên bước lại hỏi thăm một câu không.

Phân vân hồi lâu, vẫn không quyết định được, thì đúng lúc này Thiên Thanh bỗng nhiên quay đầu qua.

“Cuốn truyện này của ngươi, từ đâu mà có?” Sắc mặt vẫn đông lạnh như thường lệ, nhưng ánh mắt đang nhìn về phía ta lại có vẻ hỗn loạn tối tăm, giọng khàn khàn như lão tăng già cõi.

“Bẩm Thánh quân, là một tiên quân tên Mộng Đặc Kiêu tặng cho.” Ta lễ phép trả lời, thâm nghĩ lẽ nào câu kia chạm vào vết thương lòng của hắn? Lòng thâm sợ hãi - Ta không muốn đắc tội với Thiên Thanh lần nữa đâu.

Hắn không nói gì, chỉ vươn tay về phía ta, lòng bàn tay hướng lên, chậm rãi xòe năm ngón tay ra.

Mặc dù ta không tình nguyện, nhưng cũng đành ngoan ngoãn đặt quyền tiểu thuyết lên tay hắn.

Tay của Thiên Thanh quả thật rất đẹp, khớp xương thon gầy rõ ràng, làn da nhẵn mịn băng khiết, giống như mỹ ngọc thượng đẳng.

Ta đang mãi nhìn tới thộn mặt ra, chợt thấy giữa lòng bàn tay trắng trẻo đột ngột bùng lên một ngọn lửa màu xanh u tối, trong giây lát đã đốt rụi quyền tiểu thuyết kia.

“Người phạm thích nhất là khóc gió than mưa, sách bọn họ viết, sau này không được đọc nữa.” Thiên Thanh thu tay lại, giọng lạnh nhạt.

Ta hít ngược vào một hơi khí lạnh, không dám cự lại, buộc lòng phải cúi đầu thần phục: “Thánh quân dạy phải.”

Thiên Thanh im lặng một lúc, rồi nhìn ta gật nhẹ đầu: “Lại đây.”

Ta sợ hãi khó ở trong người cũng dùng tiểu vũ trụ tấn công ta, nên rề rà không dám động đậy.

“Ta nói, lại đây.” Thiên Thanh chờ giây lát, cất giọng ra lệnh một lần nữa, giọng có vẻ nặng hơn lúc đầu rất nhiều.

Ta biết rõ hắn đã mất kiên nhẫn, không thể làm gì hơn là bậm bụng dịch từng bước nhỏ tới.

“Cuốn truyện đó... là hắn nằng nặc ép ta lấy... mấy dòng đánh dấu trên đó, cũng là hắn vẽ... không liên quan, không liên quan tới tiểu tiên...”

Khoảng cách chỉ vài bước ngắn ngủi, mà ta lại thấy xa xôi như mấy năm ánh sáng. Ngẩng đầu nhìn thấy cặp mắt lạnh của Thiên Thanh trừng lên sáng quắc, đại não ta tức khắc thiếu dưỡng khí, tay chân cứng còng, vô thức giơ cùng tay cùng chân.

Trên đầu vọng xuống một tiếng thờ dài thấp tới nỗi khó thể nghe thấy.

Lạnh lẽo kéo dài.

“... Người sợ ta?” Thiên Thanh đánh mày, như thể muốn nhìn sâu vào trong lòng ta: “Người cho là, ta sẽ dùng lửa thiêu người sao?”

“Thánh quân, Thánh quân anh minh như thế, sao lại không phân biệt được phải trái chứ?” Bụng dạ bị người ta nói trúng, ta toét miệng cười ngây, chân chênh vênh như đang đi trên lớp băng mỏng, ai biết người này có tự dung khó ở rồi bùng nổ không chứ?

Thiên Thanh nghe vậy, nét mặt càng lạnh đi trông thấy, trên cái mặt liệt quanh năm suốt tháng kết lên một lớp băng dày cộp.

“Ta cứ tưởng rằng, ngươi đã hiểu hết rồi.” Hấn rũ hàng mi dài xuống, lẳng lặng thả ra một câu.

Ta kinh ngạc nhìn hấn, cái câu không đầu không đuôi này của hấn, ý là thật ra hấn đối với ta rất tốt sao?

“Tiểu tiên đàn độn, không hiểu biết...” Ta trả lời một cách khôn ngoan, tỏ ý là kỳ thật ta hiểu được chút đỉnh, chứ không phải hiểu hết toàn bộ, còn cần Thánh quân vĩ đại chỉ giáo thêm.

Thiên Thanh nâng mí mắt lên, ngơ ngẩn nhìn ta lâu thật lâu.

“Không, ngươi không rõ, ngươi tuyệt đối không rõ.” Đột nhiên, hấn cười phá lên, từ khóe mắt đuôi mày đều ngập đầy vẻ châm biếm.

“Kỳ thực ngươi hoàn toàn không hiểu gì, sao ngươi có thể hiểu rõ được chứ?” Nói rồi, đáy mắt hấn dần tụ lại một cơn lốc xoáy đen ngòm.

Ta kinh hồn bạt vía nhìn hấn lảm nhảm, sợ tiếp theo chính là chưởng phong bén ngót ập tới.

Nhưng đợi hoài đợi mãi, chỉ đợi được một bàn tay nóng ấm, kéo ta vào một vòng ôm ấm áp run rẩy.

“Ta thà rằng, ngươi mãi mãi không hiểu được.”

Giọng Thiên Thanh thấp như vậy, mang theo nỗi đau sâu tận xương tủy.

Ta rất muốn hỏi tiếp, vậy rốt cuộc, thứ “Ta không rõ, mà hấn cũng không cần ta hiểu rõ”, đến cùng là cái thứ gì thế?

Nhưng suy cho cùng ta vẫn bị đầu độc bởi vẻ yếu đuối ngàn năm hiếm thấy của người trước mắt, ngoan ngoãn nằm lên vai hấn, không dám ho he gì nữa.

Mặc dù là tên xấu trai đệ nhất Tam giới, nhưng người ta vẫn có quyền đau lòng mà.

Ghi chú:

1. Phi Hồ ngoại truyện của tác giả Kim Dung.

Chương 27

Rốt cuộc cũng tiến bước được tôn đại phật Thiên Thanh ra về, ta chớp ngay thời cơ bắt đầu lột vỏ chần, đôi khăn trải giường, triển khai lao động vinh quang ngũ giáng tứ mỹ.⁽¹⁾

Lý ra có thể dùng tiên thuật để giải quyết nhanh gọn, nhưng ta cứ thấy không hài lòng, sợ làm không sạch.

Thiên Giáng bị ta tha từ nhà đến giúp một tay, vừa ngó thấy chậu nước nằm ngổn ngang khắp sân, đã hoảng tới nỗi nhảy cao ba thước: “Muội giặt nhiều đồ thế này làm gì hả?”

“Nửa đêm có con cóc nhảy lên giường muội.” Ta nói đùa nửa thật nửa giả.

Thiên Giáng nhìn ta mà kinh ngạc hết sức, móc từ trong lòng ra một viên minh châu, ném thẳng vào trong thùng, minh châu vừa rơi vào, nước trong thùng đã tự động quấy đều tạo thành vòng xoáy, bọt nước trắng toát dần nổi lên, bập bênh nhấp nhô trong mặt nước đỏ au.

“Viên long châu Đông Hải này đúng là tiện lợi, công lực của lốc xoáy rồng còn bá đạo hơn máy giặt nữa.” Ta đứng nhìn một bên, thỏa mãn tẩm tặc.

“Ta rõ là điên rồi mới không đi dự tiệc ngắm hoa, tới đây làm cái chuyện lỗ vốn này với muội!” Thiên Giáng cúi kính liếc ta tới trắng mắt, trong mắt chằng chịt tơ đỏ oán giận: “Nếu Long lang biết bảo bối này bị đem ra làm đồ giặt tẩy, chẳng biết có néo lỗ tai của ta không đó!”

“Sư tỷ đừng giận, đừng giận mà.” Ta cười hi hi, đưa chiếc khăn lụa màu vàng nghệ tới trước ngực Thiên Giáng: “Đây là đồ muội muội tự tay dệt, coi như tỏ chút lòng biết ơn, sư tỷ nhìn xem có hợp ý không?”

Thiên Giáng nhìn thấy chiếc khăn lụa, sắc mặt lập tức hồng ửng, hai mắt lấp lánh sao.

“Muội thành ra xa cách thế này từ bao giờ thế?” Tỷ ấy vội ho một tiếng, vừa nói vừa nhét chiếc khăn lụa vào trong tay áo.

Trong lòng ta biết rõ tỷ ấy thích hàng dệt ta làm, bèn len lén cong môi cười trộm.

“Phải rồi, hôm qua muội đi đâu?” Thiên Giáng như sực nhớ ra điều gì, quay ngoắt qua khiển trách ta: “Muội không nghe lệnh Phương chủ tới Thương Nam chẵn thú, Thánh quân giận lắm đấy.”

Con thịnh nộ của Thiên Thanh ta ném qua rồi, cho nên vẫn cười tỉnh bơ: “Không phải đã có Tường Vi tiên tử với Cỏ Lau tiên tử làm thay rồi sao?”

Thiên Giáng liếc xéo ta: “Hai người ngu ngốc đó, tới cửa Thương Nam còn chưa vào được đã bị Phương chủ đuổi về, nói là ngộ nhờ Thánh quân nổi trận lôi đình thì cỡ nào tỷ ấy cũng không gánh nổi trách nhiệm.”

Ta nhớ lại sự tích mê trai anh dũng của đệ tử Phương Thảo môn, không nhịn được cười khúc khích ra tiếng.

“... Ta thật tình không hiểu nổi.” Thiên Giáng nhìn qua ta, vẻ mặt kỳ dị: “Đậu nhi à, hình như ngay từ đầu muội đã không coi Thánh quân ra gì rồi, chẳng lẽ không có ty thiện cảm nào với ngài ấy thật à?”

Ta gật đầu chắc như đinh đóng cột, mỉm cười đáp lại: “Đây là kỳ vọng của tỷ mà, đúng không?”

Tỷ ấy từng ép ta thề, không được có bất kỳ mơ mộng gì với Thiên Thanh cơ mà.

“Kỳ vọng là kỳ vọng.” Thiên Giáng gật đầu xong rồi lại lắc đầu, vẻ mặt có hơi phiền muộn: “Ta chỉ đang lo, rốt cuộc là muội không thích Thánh quân, hay là... hay là căn bản không biết tình yêu là gì?”

Mấy chữ cuối cùng, tỷ ấy nói có phần do dự.

“Sur tỷ không cần lo lắng đâu.” Ta cảm động với sự quan tâm của Thiên Giáng dành cho mình, không cầm lòng được xáp tới gần Thiên Giáng, hạ thấp giọng ra vẻ thân bí: “Không dám giấu sư tỷ, sư muội đã có người trong lòng rồi.”

Thiên Giáng vừa nghe xong, lưng rắc một tiếng cứng ngắc, đôi mắt đẹp trừng to như chuông đồng.

“Là thật đó, muội với chàng lưỡng tình tương duyệt⁽²⁾, qua mấy ngày nữa chàng sẽ cưới mây đạp gió tới đây cưới muội.”

Ta vừa nói vừa xấu hổ, hai má nóng hổi, từng rặng mây đỏ xông lên nhuộm thắm gáy cổ.

“... Hóa ra trong trời đất này thật sự có người có thể khiến cho tảng đá khai thông não.” Có lẽ vì tin này quá sức bùng nổ, nên Thiên Giáng phải mất thật lâu mới lấy lại tinh thần, mặt đại ra: “Ta cứ tưởng suốt đời này không ai thêm lấy muội, nào ngờ muội lại chạy theo trào lưu, cưới nhanh!”

Ta bị Thiên Giáng nói tới nỗi e lệ, đập nhẹ tỷ ấy một cái, mắng: “Không cho nói ra.”

Đoán chừng Thiên Giáng không cam lòng để ta giả trước, bặm môi nghiên răng nhéo vào hông ta một phát đau điếng: “Chuyện tốt sợ gì mà không để lộ hử?”

Ta nghe Thiên Giáng nói vậy, cơn phẫn khích trong lòng dần lắng xuống.

“... Vì chàng không phải thần tiên, mà chỉ là thần lẩn yêu.” Giọng ta thấp xuống.

“Tình yêu vượt giới?” Miệng Thiên Giáng nhất thời há thành hình chữ O, như đang chờ người ta quẳng vào quả bóng cao su.

Ta gật đầu sâu não, rùng mình.

Thiên đình đã quy định rõ ràng bằng văn bản, không được yêu vượt giới, bây giờ Giang Đậu Hồng ta vi phạm pháp luật, một khi bị bắt, thế nào cũng phải lên Tru Tiên đài!

“Cũng không nhất thiết phải sợ hãi như vậy đâu.” Con giật mình qua đi, Thiên Giáng rộng lượng vỗ vỗ vai ta, trấn an: “Trước đây không lâu, tổ chức liên hiệp tự do đã lên tiếng đề nghị, yêu cầu Ngọc đế hủy bỏ luật lệ vô tiên đạo

không được yêu vượt giới, nếu muội nhẫn nại chờ, biết đâu có thể quang minh chính đại ở bên cạnh người mình thích không chừng.”

“Làm sao thông được?” Lần này tới lượt ta há mồm chờ người ta ném bóng: “Sao Ngọc để có thể nghịch thiên hạ, trái lẽ nghĩa như vậy được?”

“Có gì mà không được?” Thiên Giáng nhún vai tỏ vẻ không quan tâm: “Hôm nay Yêu giới vừa hủy điều luật tiên yêu không thể thành hôn, còn sửa đổi vương pháp, quy định vị trí Yêu hậu không câu nệ xuất thân, chỉ cần người hiền đức là được phong hào. Pháp luật cũ rích tồn tại hơn vạn năm cũng được sửa lại hết, Ngọc để có áp lực gì đâu.”

“Còn, còn làm bậy tới cỡ này sao...” Ta bàng hoàng tới nỗi giọng cũng đứt quãng - chẳng lẽ Yêu hậu tương lai không phải Yêu, mà là người hoặc ma, thậm chí tiên tử cũng được luôn?

“Làm bậy?” Thiên Giáng mỉm cười, trung ra vẻ hiểu biết: “Ai bảo Yêu vương cũ đột nhiên tuyên bố thoái vị, đổi một tân Yêu vương kiệt ngạo bất tuân đẳng cơ? Quan mới tiền nhiệm thì lúc nào chẳng phải làm ba việc tốt.”

Ta không ngờ mới vồn vện mấy ngày mà Yêu giới đã biến động tới nghiêng trời lệch đất như vậy.

Người lãnh đạo tối cao thay đổi, không biết tình ca ca Tể Lam của ta đảm nhiệm chức phiên dịch ở bộ ngoại giao Yêu giới, bây giờ có khỏe mạnh không? Có còn xinh đẹp như trước không? Có còn mỹ lệ như xưa không?

“... Thế mới nói, muội cũng đừng nên nói với Phương chủ vội, chuyện này có biến số cực lớn, cách mạng rất có hy vọng thành công.” Thiên Giáng cười tủm tỉm véo mặt ta, vô cùng thân thiết: “Đến lúc đó cả hai bên Thiên Giới với Yêu giới đều mở yến hội, các muội nhớ không được quên mời ta uống rượu đấy nhé.”

Ta vui mừng khôn xiết, cảm lòng không đành ôm chầm lấy Thiên Giáng, hôn chóc một cái: “Su tử, muội thích tử nhất!”

Gió nhẹ phát phơ, hoa xuân nở rộ, núi xanh đẹp đẽ say lòng người. Trong ráng màu ngọc trời, ta như nhìn thấy Tể Lam khoác áo bào đỏ, bên trái treo tấm màn trời đính kim cương, bên phải xách rèm châu người cá, xoay tròn gót chân bay xuống từ trong mây: “Ha ha ha!”

Rồi chàng ngửa mặt lên trời cười lớn, cái đầu trọc lóc phản chiếu ánh mặt trời, kim quang vạn trượng. Mấy ngày không gặp, cặp mắt đậu xanh của chàng đã nhỏ đi nhiều, sắp thành hạt mè, cặp môi dày hơi trề, nhô ra hàm răng vàng, vết sẹo hình chữ X vắt chi chít khắp mặt, càng tôn lên vẻ anh tuấn tiêu sái.

“Nương tử!” Chàng gọi ta một tiếng, sải bước tiến lên, vẫy lam toàn thân mở ra, nổi sung sướng bùng bùng tỏa hết ra ngoài: “Vi phu đến đây cưới nàng làm vợ! Còn không mau mau theo ta về nhà?”

Ngây ngất thưởng thức vị phu quân tương lai trong tưởng tượng, ta nhất thời chìm vào say mê.

“... Đậu nhi, Đậu nhi?” Giọng của Thiên Giáng bay từ xa xôi tới, lời tuột ta khỏi giấc mơ màu hồng tuyệt đẹp.

“Gần đây trung tâm thương mại Lão Phật Gia đang kỷ niệm một năm thành lập, giảm giá ba mươi phần trăm toàn bộ mặt hàng, còn có chương trình mua một tặng một, muội có muốn đi dạo một vòng với tỷ không?”

“Muốn muốn.” Ta gật đầu tới tấp.

Trung tâm thương mại Lão Phật Gia, đây chính là nơi tập trung hàng hóa xa xỉ nức tiếng Tam giới, nhãn hiệu Hương Thái Nhi với Ái Lư Sĩ đình đám cũng đặt chi nhánh ở đó, chưa kể hàng loạt các nhãn hiệu chuyên kinh doanh châu bảo khiến người ta thêm thuồng khác. Môi trường đệ nhất, trang trí đệ nhất, phong cách cũng đệ nhất, khiến người luôn hướng tới vẻ đẹp hoàn mỹ như ta bao giờ cũng có một loại cảm giác thân thiết như là “Nhà”.

Tiệc một nỗi chi phí ở ngôi “Nhà” này quá cao, ta phải thường xuyên noi theo Đại Vũ⁽³⁾, đi ngang “Nhà” ba lần mà không dám bước vào. Giờ đây toàn bộ hàng hóa giảm giá đặc biệt, còn có Thái Tử phi tương lai của Long Thái tử, Thiên Giáng đi theo tiếp thêm can đảm, ta nghĩ cuối cùng mình đã có thể thu hết dũng khí để bước vào rồi.

Giá nào ta cũng không ngờ được sẽ gặp họ ở Lão Phật Gia này.

Một người mặc áo tím cao quý, đầu đội kim quan lóng lánh, cặp mày xéch chạm tới tóc mây, một người vận váy xanh điệu dàng, trán đính đá mai đỏ năm cánh, bờ môi chúm chím trơn bóng kiêu diễm.

“Ồi, bậc cửa Lão Phật Gia hình như càng ngày càng thấp thì phải?”

Tử Kim tiên tử dẫn đầu liếc ta với ánh mắt kiêu kỳ, trong con ngươi vụt sáng hàn quang, quả là muốn chọc mù mắt ta.

Lục Dụ tiên tử đứng bên cạnh cô ta vẫn im thin thít, chỉ hất mắt nhìn từ trên cao xuống, nở nụ cười thần bí khó lường.

“Tiên tử thời nay ấy mà, không biết nhìn lại thân phận của mình, còn mơ mộng hão huyền, muốn leo lên cảnh cao!”

Trong lời của Tử Kim chứa thâm ý khác, lông mày nhướng khễ, mép miệng vênh cao. Còn Lục Dụ thì vẫn trầm mặc như trước, chỉ có nụ cười là càng hiểu ý người, âm áp thân thiện hết như gió xuân.

Ta lấy làm lạ, hai người này rõ ràng là đang bắt tay lằng mọ ta, nhưng chẳng biết lý do vì đâu? Chẳng lẽ là bởi cóc tiên quân của GODFIVE?

Suy đi nghĩ lại, e là chỉ có mỗi nguyên nhân này, ta nhất thời dựng tóc gáy - Thiên Giáng đi mua thẻ hội viên mất rồi, nếu mấy người hâm mộ này nhất thời

xúc động muốn xông lên đánh nhau, thì không biết với tấm thân mỏng manh của ta có sống mái nổi không đây?

Nghĩ trước tính sau, thôi thì, để giữ hòa bình xã hội, để giữ trật tự tiểu khu, ta nên nắm chắc đạo lý bo bo giữ mình, tỏ rõ lập trường trước đã: “Có phải hai vị tỷ tỷ có hiếu lắm gì đó không? Tiểu tiên đã có đối tượng hứa hôn từ lâu, tuy vị hôn phu không giàu có không quyền thế, nhưng bản tính lương thiện, một lòng một dạ, hai ta thật lòng yêu nhau, tiểu tiên tuyệt đối chưa từng có ý muốn leo lên cành cao bao giờ.”

Nói xong nhoẻn miệng cười duyên, vừa e thẹn vừa tự hào, phát ra lời thành thật từ tận đáy lòng.

Tử Kim há miệng toan nói gì nữa, nhưng lại ực một tiếng, nuốt trọng vào bụng.

Cơ mặt của Lục Dụ bỗng cứng đờ, mỗi độ cong đều khựng lại ngay tại chỗ.

Một lát sau, rốt cuộc Tử Kim mới xoay cái cổ cứng ngắc nhìn về phía Lục Dụ, thần sắc bối rối như đang nói: Nè, chuyện gì đây, sao lại khác xa với chúng ta nghĩ?

Lục Dụ khó khăn lắm mới đưa ngũ quan về lại vị trí cũ, cô ta liếc nhìn ta thật sâu, lúc này mới cười đen tối nói: “... Là vậy sao? Chúng ta thật là thiện cận. Chẳng hay Giang Đậu tiên tử khi nào thì mời tiệc rượu? Chúng ta cũng nên đến chúc mừng mới phải.”

“Sắp rồi, sắp rồi.” Ta hớn hờ gạt đầu, hào phóng chấp tay thi lễ với hai người: “Tới lúc đó nhất định sẽ đưa thiệp mời cho hai vị, xin hai vị nhất định phải đại giá quang lâm.”

Nói nào ngay mục đích cốt yếu của việc đãi tiệc chính là để thu tiền lì xì, thu của ai cũng giống nhau thôi, kiếm tiền thì không cần xem đối tượng mà.

Nào ngờ vừa chấp tay một cái, chiếc khăn tuyết giấu trong tay áo bỗng nhiên trượt ra.

Ta lật đặt ngòi xôm xuống, đầu lòng nhạt khấn lên vồ vồ thổi thổi, làm chiếc khăn hứng gió bay bay.

“Khăn tuyết?!”

Một tiếng thét yêu kiều chọt vang lên phá không, dội lại oang oang trong đại sảnh trống trải của Lão Phật Gia.

“Ngươi dám trộm khăn tuyết?!”

Ngẩng đầu nhìn lên, gương mặt phù dung xinh đẹp của Tử Kim chẳng hiểu sao lại cắt không còn giọt máu, cô ta trở thẳng vào ta, thân thể run lẩy bẩy mắt kiểm soát: “Tiện nhân... đồ tiện nhân không biết điều! Ngươi lại dám trộm khăn tuyết của Thánh quân đại nhân?!”

“Đây không phải đồ ăn trộm.” Ta cực kỳ khó chịu với cách xưng hô thất lễ của cô ta, tức giận thanh minh: “Là Thánh quân chủ động tặng cho ta.” Ta cố tình nhấn mạnh hai chữ “Chủ động.”

“Người còn mặt mũi để nói dối sao?!” Tử Kim lại chẳng thêm tin ta, đưa tay đỡ trán, bộ dạng lão đảo như muốn té xỉu tới nơi: “Trời ạ! Người vẫn còn mặt mũi nói dối?!”

Một lời thoại được lặp lại ba lần, ta thật lòng nghi ngờ có phải Tử Kim tiên tử mới đi học hỏi giới tuồng kịch ở Triều Tiên về không, sao lại trình diễn được nhiều loại cảm xúc mãnh liệt thế chứ.

“Giang Đậu tiên tử, ta khuyên người trước khi nói chuyện nên suy nghĩ kỹ hơn.”

Giọng kiêu ngạo của Lục Dụ dội xuống từ đỉnh đầu, sắc bén lạnh lẽo.

“Khăn tuyết là bảo vật Thánh quân chưa bao giờ rời tay, là vật phẩm tuyệt thế độc nhất vô nhị có giá trị liên thành. Trước đây Ngọc đế muốn dùng mười tòa Bích Tỳ cung, cộng thêm bình tịnh thủy của Quan Thế Âm đổi lấy nhưng không được, mà người, chẳng qua chỉ là một đệ tử tầm thường của Phương Thảo môn, cấp tiên thấp kém, thân phận hạ tiện, còn chẳng thân thiết gì với Thánh quân, sao ngài ấy lại tùy tiện tặng bảo bối này cho người được chứ?”

Từng câu từng chữ, âm vang có lực, hết như nhịp trống dồn dập gõ vào tim ta.

Hóa ra, hóa ra chiếc khăn này quan trọng với Thiên Thanh vậy sao?

Ta nhất thời ngây dại.

“Người đâu! Bắt tên trộm cắp này lại cho ta! Đưa cô ả tới Thiên đình!”

Trong lúc hoảng hốt, giọng cao vút của Tử Kim tiên tử đã vang lên, bên cạnh nhanh chóng vọng tới tiếng bước chân rầm rập, mỗi lúc một dày đặc. Sau đó cánh tay ta bị ai đó bẻ quặp lại, chấp ở sau lưng, cơn đau tê tái ập tới.

Ta ngẩng phắt đầu dậy như mới bừng tỉnh khỏi cơn mơ, kinh hoàng nhìn vào một đôi mắt sâu hoắm, sắc mùi lạnh lẽo.

“Si tâm vọng tưởng.”

Lục Dụ đứng ở xa xa, khoanh tay nhìn về hướng này, xuyên qua biển người đông nghịt, nhướn miệng cười rồi làm một khẩu hình như thế với ta.

Ghi chú:

1. Ngũ giảng gồm văn minh, lễ phép, vệ sinh, trật tự và đạo đức. Tứ mỹ gồm tâm linh đẹp, ngôn ngữ đẹp, hành vi đẹp và hoàn cảnh đẹp.

2. Đôi bên yêu nhau.

3. Trong một câu chuyện truyền miệng về Đại Vũ trị thủy, Hạ Vũ mới chỉ được kết hôn bốn ngày khi ông được giao nhiệm vụ chống lũ. Ông nói lời tạm biệt với vợ mình, nói rằng không biết khi nào ông sẽ trở lại. Trong suốt 13 năm chống lũ, ông đi ngang qua nhà của mình ba lần nhưng đều không bước vào trong.